

I Art.) Om Syge.

De Syge, Vanføre og Sengeliggende, som ikke kan komme til Kirken, skal Præsterne ideligen besøge, og ingenlunde nægte dem det hellige Nadverens Sacramente i deres egne Huse, naar de det begiere; og skikke sig værdeligen dertil efter Guds Ord og Befaling; Saa skal de og, naar Leilighed gives, flittig paaminde Folket, at de betimeligen sende Bud efter dem, naar de blive syge, og ei bie til den alleryderste Nød, paa det de des ideligere kunde besøge dem og med fornøden Paamindelse, Raad og Trøst af Guds hellige Ord komme dem til Hielp og Tieneste i deres Lidelser. Og skal den Svage imidlertid af de Nærværende flittig erindres om sin Daabes Kraft, hvorved han beholder en god Samvittigheds Pagt med Gud, og kan fuldkommen forsikre sig om det evige Liv, dersom han ikkun med en stadig Troe holder fast ved Jesum og hans dyre Fortieneste, som er skeet til hans Salighed. Er Præsten selv svag, naar han kaldes til nogen Syg at berette, saa at han ikke kan komme derhen, da skal den nærmeste Præst dertil fordes, om han kan bekommes. Hvor Præsten saa kaldes at berette nogen, did skal han uden Forsømmelse komme, det være sig Nat eller Dag, og vel ef-Textænke, hvorledes den Syge har skikket sig i sin Velmagt, at han nu i hans Afmægtighed desbedre kan undervise ham til Salighed. Efterat han har talt med den Syge (saaledes som her er anført), vige de, som ere tilstede, strax af i et andet Rum, indtil Communionen foretages, paa det Præsten kan handle ene med den Syge, og da farer han videre frem i sin Tale til ham (saaledes som her er foreskrevet) og med Haands Paalægelse tilsiger ham sine Synders Forladelse. Derefter kalder Præsten Folket ind igien i Stuen til den Syge, og, om det ikke er gjort tilforn, befaler en reen Dug at bredes paa Bordet med et eller to tændte Lys derpaa, og sætter saa Kalk og Disk derpaa tilligemed Brød og Viin. Hvorpaa han (paa den her foreskrevne Maade) meddeler ham Sacramentet og trøster ham. Er den Syge saa svag, at han ikke kan udsige sit Skriftemaal, og Præsten finder dog visse Bodfærdigheds Tegn hos ham med en hiertelig Forlængsel efter det høiværdige Sacramente, da træder han strax til Absolutionen og den paafølgende Communion, ligesom før er sagt. End er han i den Tilstand, at han hverken kan høre eller tale, da skal dog Præsten ikke forlade ham, ei heller nægte ham Sacramentet, om han med Tegn kan give tilkiende

sin Attraae derefter, og at han forstaaer, hvad der tales til ham; Men er han saa svag, at han hverken kan høre, tale eller forstaae hvad der tales, da skal Præsten befale ham Gud, til en naadig Omskiftelse, og derhos formane de Hostaaende, at de eendragtigeligen bære ham for Gud i deres Bønner, ligesom hine gjorde ved den Verkbrudne, at han i Naade vilde ansee ham sit arme Creatur, og trøste ham med sin Hellig Aand, nu han ikke kan trøstes af andre, paa det han maae finde Guds Kraft i sit Hierte til at imodstaae alle Sattans Fristelser, indtil han gjør en god Ende paa hans Svaghed, som kan være til hans Ære og den Syges Salighed. De, som i deres Livs-Tid have foragtet Evangelium, eller og deg levet ilde, uden nogen Poenitentse, dersom de af Præsten vil lade sig omvende paa det sidste, er det got; Men vil de ikke, da maae Christi Legems og Blods Sacramente ikke gives dem, at de ei skal annamme det sig til større Fordømmelse; Men hvilke, som bekiende Christum, og kiende deres onde Levnet, og ret alvorligen bede om Sacramentet, dem maae man foruden al Fare give det; Thi Guds Tiener kan dog ikke videre dømme, end efter det, han seer og hører.

II Art.) Om Anfægtede.

Bliver nogen paa sin Sygeseng eller og anden Tid anfægtet for sine Synder, da skal Præsten, om saa skeep kan, nogle Gange om Dagen besøge ham, og (paa den her anviste Maade) gjøre al sin Fliid til at føre hans Siel til Roelighed igien, paa det han ikke skal geraade i Fortvivlelse om sin Salighed. Iligemaade skal de andre, som ere hos slige Anfægtede tilstede, med Bøn, Læsen og Lovsang dagligen opmuntre deres Siele, at de maae glæde sig i Gud deres Frelser, og komme jo mere og mere i Guds overflødige Naades Kundskab sig til Trøst og Husvælelse, og endelig til en naadig Befrielse fra disse haarde Fristelser. Hvortil Gud forlene enhver bedrøvet Synder Naade, Styrke og Salighed for Christi Skyld. Plages nogen med onde Tanker og gaer altid bedrøvet og beklemt i Hiertet, saa at han hver Dag jo mere og mere kiedes ved dette Levnet, da skal Præsten, som en Guds Tiener og en ret Siel-Sørger:

1mo) flittig besøge ham og allerførst vel udforske hans forrige Liv og Levnet, om han maaskee med nogen grov og vitterlig Last selv kan have givet Aarsag til denne bange og beængstede Samvittighed, som han nu føler hos sig.